

donar compte de petits accidents amb possibles conseqüències ulteriors.

Les societats mèdiques de pertot els Estats Units estan examinant de nou l'actitud oficial presa fa temps, que condemna els "contractes" de metges amb les grans companyies industrials. Pel que es dedueix d'articles apareguts en tota la premsa mèdica de l'Estat de Nova-York, l'estament està prompte a recolzar aquest sistema d'exercici de la professió mèdica.

L'AUGMENT D'INDEMNITZACIONS PER MALALTIA A ANGLATERRA

Sir Alfred Watson, actuari del Govern, ha fet un estudi de les malalties i incapacitats ocorregudes en un grup de societats oficialment reconegudes per l'assegurança, en el període del 1921 al 1927, i ha tramès el resultat al Ministre d'Higiene com a president que és del Comitè superior de les Assegurances nacionals per malalties.

La conclusió principal del treball és que ha hagut un continuat augment d'assegurats que han demanat socorsos i que l'augment és més pronunciat en els casos de reclamació de subsidi per incapacitats de curta durada.

Quan a la qüestió de si les demandes persisteixen posteriorment al dit període, troba que en 1928 les reclamacions d'indemnització per malaltia, presos de la total població assegurada de la Gran Bretanya, era d'un 91 per 100 de les reclamacions del 1927 en els homes i 94 per cent en les dones.

Per altra banda, l'experiència del 1929, pel que es refereix a les 39 primeres setmanes, demostren un gros augment als pagaments fets per un nombre de Societats que arriben gairebé al 50 per cent de la població assegurada. L'augment es refereix a ambdós sexes i és en relació amb els pagaments fets en igual període de l'any anterior. Els subsidis per incapacitat fa, en els dos sexes, una lleugera puja en 1928, i augmenta encara en escassa proporció en 1929. Per tant, prenent un i altre grup de subsidis, hom pot considerar que

ans d'alleugerar-se hi ha tendència paulatina a un agreujament.

ECONOMIA MEDICA

Mr. M. M. Davis, director dels serveis mèdics del "Julius Rosenwald Fund", de Nova York, que és a més a més un conegut economista, calcula que les despeses del públic nordamericà per raó de malalties, no baixa de 3.000.000.000 de dòlars. Aquesta xifra no inclou el que es perd en treball i guany en cas de malaltia, en les incapacitats i morts prematures, partides que quadruplicarien la xifra calculada.

Tres bilions de dòlars són molts diners, però són molts menys del que es despèn anyalment en tabac i lleminadures.

D'aquell total, M. Davis estima que 625.000.000 de dòlars són pagats a metges particulars, l'ingrés promig dels quals és de 4.500 dòlars. Hom despèn més diners en drogues i adminicles que en visites pagades. Per dades certes s'ha estimat que les dues terceres parts de la xifra despesa són diners llançats.

El fet de què hi hagi encara anyalment 150.000 malalts de tifoidea (que costen en despeses de la malaltia i pèrdua de salaris uns 35.000.000 de dòlars), demostra que aquella xifra pot ésser molt reduïda aplicant mesures rígides de medicina preventiva.

Però àdhuc la quantitat despesa en malalties no és el més important; ho és la distribució d'aquesta càrrega que fa que hom es planyi. Una meitat aproximadament de la càrrega és suportada per un sisè de la població. A més, els comptes dels metges són els que menys es prevenen i més difícil de poder pagar. Una solució parcial són els pagaments a terminis.

Alguns Bancs han fet ara preparatius per acceptar contractes pel pagament mensual de factures acreditant el total als metges amb un petit descompte. Hi ha també companyies d'assegurança, mútues i privades, que ajuden a suportar les càrregues més equitativament.